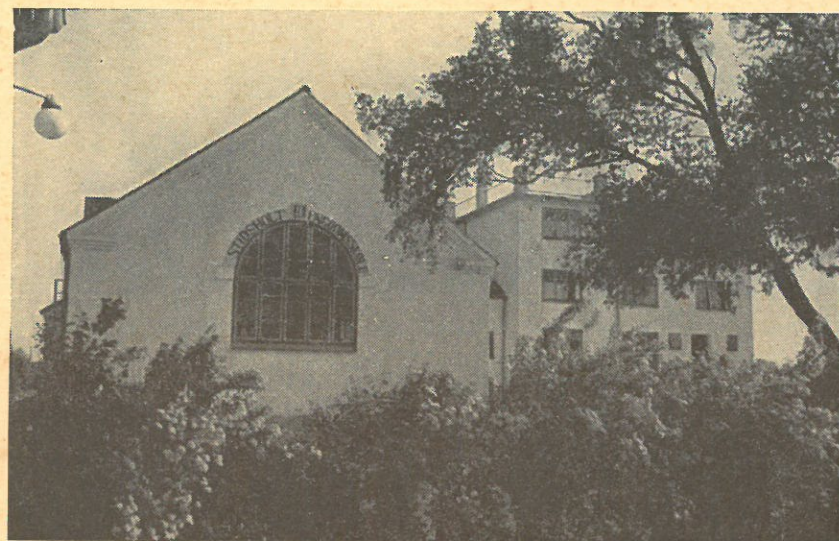

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarskrift

1953

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

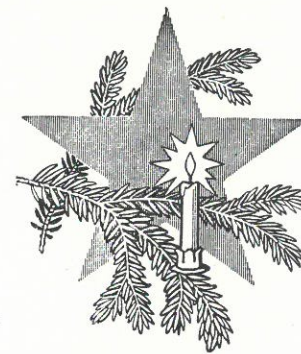
Årsskrift

1953

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1953

Nu tændtes Lys —

En ung Kunstnerinde kom en sen Vinterdag forbi en lille Kirkegaard langt ude i en afsides Egn af Sverrig.

Hun saa i det svindende Dagslys den øde Kirkegaard og en lille Sørgeskare om en aaben Grav.

Den unge Kvinde standsede uden for Granhækken og blev Tilskuer til Begravelseshøjtideligheden i al dens Enkelthed og Fattigdom. Hun hørte ikke Ordene, som blev talt, men endda blev hun meget greben. Hun var ung, smuk og livsglad, hun havde aldrig haft nogen egentlig Sorg og aldrig mistet nogen, som stod hende nær.

Kun ganske flygtigt havde hun indtil nu tænkt på Døden, men nu trængte Tanken om den ind i hendes Sjæl. Hun saa det mørke Hul i Jorden, hvor en død lige var sænket ned, hun saa de sørgendes Taarer, men pludselig saa hun noget mere: i den mørke Vinterdag var Stjernerne allerede tændt paa Himlen, og over Graven saas en klar Stjerne.

Her var ikke noget kunstigt eller overnaturligt, blot dette, at Stjernen tindrede deroppe. Men for den unge Kvinde blev dette en Forkyndelse af noget stort.

Hun havde aldrig tænkt meget over de store Livsspørgsmaal, og Tanken om Opstandelse havde været hende meget fjern. Men nu da hun stod her bag Granhækken som den tavse Tilskuer, kom den Tanke til hende: Døden kan ikke være alt, Graven kan ikke være det sidste Punktum, Mennesker er ikke Jordens alene. Som Gud i den mørke Vinterdag havde tændt en Stjerne over Sørgeskaren paa den lille Kirke-

gaard, havde han tændt en klar og lys Stjerne i hendes Sind. Kunstnerinden gik hjem og begyndte at male, hvad hun havde set, og ud fra det Indtryk, det havde gjort paa hende.

Hun malede den øde Egn med den blaa Himmel over, de fattige Mennesker i Kreds om Graven, og over Graven fremstillede hun, saa godt hun kunde, Stjernen, der havde sagt hende selv saa meget.

Maleriet hænger i Dag i en svensk Præstegaard, og Præsten, som nu ejer det, siger om det: »Aldrig har et Kunstværk grebet mig saa stærkt som dette, det er for mig mere end et Kunstværk, det er et Menneskes Oplevelse af det Liv, som Døden ikke kan tage. Denne Tro paa Evigheden har altid Døden til Baggrund, Lyset har altid Mørket som Forudsætning«.

Vore danske Digtere, der har skænket os Julesalmer og Julesange, lader alle den samme Tanke komme til Orde. Vi kan tænke paa Poul Gerhardt:

I, som tunge Stier træde,
stands og hør:
Her er Dør
til den sande Glæde.

eller vi kan tænke paa Verset hos C. Hostrup:

Julebudet til dem, der bygge
her i Mørkets og Dødens Skygge,
det er det Lys, som aldrig slukt —
jager det stigende Mulm paa Flugt,
aabner Udsigten fra det lave,
trøster mildelig mellem Grave.

Og Grundtvig samler det hele i den skønne Linie:

Nu tændtes Lys i Skyggers Land.

Skyggers Land — hvor meget stort og smukt end Jorden kan opvise — den er dog Skyggers Land.

Synd, Sorg og Død har regeret her siden de første Menneskers Tid. Somme Tider vil vi gerne bortforklare dette, for at ikke »Dødstanken streng« skal lænke vort Livsmod,

saa skaber vi os en Uvirkelighedens Verden og gør den med smaa Afvigelser til et Spejlbilled af Guds Himmel. Livet betragtes som ej saa svært, Døden ikke heller. I disse Uvirkelighedens Forhold er der ikke Brug for meget Lys, for — Lyset har altid Mørket som Forudsætning. —

Den svenske Kunstnerindes Billed har ikke noget at gøre med almindelige Julebilleder, hvor man har raderet Mørket bort, men det er et Billed fra Virkelighedens Verden, som vi alle tilhører. Julens vidunderlige Budskab er det mest virkelige, der eksisterer. Julens lyse Stjerne er den eneste Stjerne, der nogensinde har tændt Haab paa Jord over for alle Livets Fjender,

og det Lys, som tændtes brat
med Guds Søn i Julenat,
er Livets Lys, som blidt skal brænde,
for de smaa til Verdens Ende.

Paa den svenske Kunstnerindes ellers dystre Maleri har Stjernen bemægtiget sig hele Billedet. En rigtig velsignet Jul maa for os smaa betyde en Jul, hvor Julens Budskab og Lys bemægtiger sig hele det Billed, som vi er med i her i Skyggers Land; og en saadan Jul vil vi ønske hinanden.

Hans Jakobsen.

J. Th. Arnfred

I 25 år har Arnfred været forstander på Askov Højskole. Han har stået som en værdig leder på førstepladsen i den danske folkehøjskole.

Når jeg bruger udtrykket værdig, gør jeg det ikke, fordi det er et passende og velklingende tillægsord, heller ikke for at betegne en mand med megen værdighed, men netop for at karakterisere en mand af værd, som er værdig, fordi han kender sin egen uværdighed.

Arnfred sagde i den tale, han holdt nu ved sin afsked som forstander: »Askov har haft henved 11.000 elever i de sidste 25 år. Alle disse unge har søgt noget eller dog haft brug for vejledning og støtte. Har de fået det? Tanken om elevernes muligheder og ens egne evner til at komme dem imøde kan virke lammende på sindet. Hvad har du at sige, som du kan stå inde for, om det egentlige, om livet? Når man tænker på dette taber man lysten til at kritisere andre — og bliver taknemlig når der viser sig tegn på, at det gror endda«.

En skoleleder — hvis det da ikke er en af de faa med indstillingen »Vi alene vide«, vil altid føle sig stillet over for erkendelsen af sin egen utilstrækkelighed. Jo flere elever, des større krav, des mere ansvar og des tyngre byrde — ikke sært, at tanken om de 11.000 kunne virke lammende. Forud for de 25 år som forstander var der gået 18 år som lærer på Askov, så tallet på elever skal regnes med mange flere tusinder.

Vi, som var Arnfreds elever, kan dele hans taknemmelighed over »at det gror endda«. For os var det en oplevelse at mødes med denne mand og at have ham til lærer og vejleder. Mange af os har tillige haft den lykke, at vore børn fik den samme oplevelse.

Når jeg skriver disse linier, er det ikke for at skrive en artikel om Arnfred, dem er der skrevet mange af de sidste år, og det er heller ikke for at give en karakteristik af et ejendom-

meligt og betydeligt menneske, men det er udelukkende for at udtrykke min taknemmelighed over det, som mødet med ham har givet mig, taknemmelighed over den betydning, han fik for mig som for tusinder af andre unge og dermed for dansk åndsliv.

Han var og er lærer og vejleder, men ikke af dem med pegepind og færdige meninger, han docerer ikke. Karakteristisk for ham, og det som blev mange unge til en hjælp, er det, at han ikke afleverer et svar, men sammen med spørgeren finder sig vej frem til svaret.

Vi husker alle de aftner, da der var »åbent hus« i Møllehuset eller i Arnfreds stuer på skolen, når vi fyldte de store stuer, og når vi selv var fyldte med forventning. Jeg kan se Arnfred stå i døråbningen og se ud over flokken i stuerne og vente på, hvad der nu skal ske. Så falder der et spørgsmål fra een eller anden, måske er det noget, flere er blevet enige om at spørge om. Det kan være spørgsmål i tilknytning til naturvidenskab, psykologi, etik, religion, kristendom, litteratur — eller det kan være hvad som helst. Spørgsmålet er stillet. Arnfred kniber øjnene lidt mere til, han smiler måske et lille skævt smil — og tier lidt endnu. Men så begiver han sig på vandring for at lede efter svaret, og han tager os andre med sig. Først lidt famlende, som når man træder ud i mørket, men siden sikrere, og efterhånden når vi ad mange — for ham velkendte men for os andre nye og ukendte — veje og stier frem til en lysning. Arnfred taler en time, han taler måske to uden at standse. Jeg kan endnu høre hans stemme og hans ejendommelige vokaludtale, jeg kan se ham med blikket fæstet på et eller andet ubestemt i tiden eller rummet. Hænderne er vist på ryggen, når ikke akkurat lokken skal stryges væk fra det højre øje.

Der er ingen overflødige ord, ingen gentagelser, ingen udpensling eller forsøg på at gøre det mageligt for tilhørerne, koncentreret og klart, appellerende til tilhørerens medarbejderskab — her såvel som i foredragssalen.

For mange betød de aftner, at der kom sammenhæng og mening i tingene og i tilværelsen.

Er Arnfred højtidelig eller utilnærmelig — er han fjern? Ja, hvis man f. eks. ser ham ved et møde eller en forhandling sidde og se indadvendt og fraværende ud, måske uafvidende gøre forsøg på med en pegefinger at lave krøller i håret, der slet ikke har anlæg for krøller, så kunne man godt få den tanke, men ser man ham f. eks. sidde og se på elevernes underholdning, når hele personen Arnfred ler, og man ser hans glæde over at dele morskaben med andre, så er man afvæbnet for den tanke, at han har sneglenatur.

Arnfred er videnskabsmand, han kan tale om astronomi, atomenergi, relativitetsteori, så man tilsidst føler sig som en milliontedel af et støvgran svævende i et uendeligt rum, men han kan også samtidig vise det samme støvgran, at det er et menneske, som er en del af Guds plan, og at dets liv har et mål og en mening. Tusinder af unge lærte og forstod i deres askovtid, at videnskab og kristendom kan forenes. Betydningen af denne lærdom kan ikke måles eller vurderes, men vi kan takke Arnfred for den. Han lærte os det ikke ved tabeller eller tal, heller ikke ved store ord og mange taler. Det var ikke en teori. Vi så, at for ham selv var det en virkelighed. Hans plads i kirken stod ikke tom. Han var der, men ikke for at vise et godt eksempel ved sin nærværelse, men for selv at søge ind til de »skjulte kilder, de dybe væld, som ingen ser«.

Jeg har talt i datid, men dette er ikke blot fortid, det er nutid og fremtid. Arnfred står stadig i sin Gerning. Hans indsats har sat sine spor i hele den danske ungdomsskoles verden og vil gøre det langt ind i fremtiden.

Marie Risegaard Jakobsen.

Glimt fra København

Vi går ned ad Nr. Frihavnsgade, gaden går fra Triangel og ned til Frihavnen. Klokken er omkring 7½ — biler, cykler og fyldte sporvogne farer gennem gaden — mennesker, der skal på arbejde — en grå hær — vi kender dem ikke.

Frihavn — navnet fortæller selv, hvad det er for en havn. Varerne kan opmagasineres og sendes til Norge, Finland og andre lande, uden der skal betales told til den danske stat.

Her arbejder mange mennesker. Kranen svinger ind over skibe, trossen hvisler i luften, snart hives den op med en 15-16 store kasser, som svinges ind i de store pakhuse. Skibene ligger tæt — store jernskrog — lastning og losning skal gå hurtigt, så menneskene har travlt.

»Ind i havnen kommer ladning uden ophør.

Ladninger af props og tømmer
både fragtet med bunkers eller klipfisk,
tankbåde og støtsejlende både med malm.
Alle slags ladninger.

Vi går forbi dem, mens de losser,
men standser sjældent.

Selvom man lossede guldbarrer,
ville det snart blive kedeligt
for en tilskuer.

Eller Buddhabilleder, marmor eller bomuld«.

(Af Nis Petersen »Stykgods«).

Oppe på en perron står en mand, en doven mand — nej, hans øjne følger skibene, han går og kommer med skibene, snart er han langt borte, drikker porter i Shanghai, spiller poker i New York, danser can-can med sorte i Cape Town, ser vuggende kvindehofter på Hawaii. Det er den enlige sømand, der har trodset alverdens storme — sømanden over alle sømand — der aldrig har sejlet. Han kan fortælle om mysti-

ske lande og mærkelige oplevelser — han har set søslangen, der målte 200 m. Fortælleren tror selv, vi ryster på hovedet og går. Tønder og kasser, mærket med indviklede og mærkelige bogstaver, inderst inde tænker vi, det er smuglergods, opium, cigaretter, fantasien fylder ud af mangel på viden.

På en plads nær kajen ligger $\frac{1}{4}$ td. land fyldt med nye biler og traktorer, om en måned kører I måske i en af dem.

G. K. står der på skibet foran os. Vor skolelærdom kryber jublende glad ud, vi kappes om at nævne navne — H. N. Andersen — Tietgen o.s.v., grundlæggerne af det verdensomspændende handelskompagni Ø. K.

»Hov, stop lidt«. Det er toldvagten: »Har I cigaretter, spiritus eller andet, der skal fortoldes?« — Vi får lov at passere.

København er en mærkelig by, alt for stor, alt for mange mennesker, alt for store modsætninger.

Vi går op ad »Strøget« fra Kongens Nytorv, vi stirrer mållose gennem de store ruder — elegante kjoler — lange nedringede — prangende guldbrokader — voksfigurer omslynget af Nertz og Hermelin, det ser dyrt ud. Ind gennem en port, og man står overfor baggårdens uhumskheder. smalle trappeopgange, stinkende af snavs og skarn. Der er stuer, hvor aldrig en solstråle når ind, udsigten er en 10 m høj, grå mur, undertiden bor der 7-8 mennesker i to små stuer.

Der kunne fortælles en masse om rundetårns kvarteret — det gamle København med de smalle gader — Regensen — Hostrups København.

Klokken er 10. Vi staar midt i Gadens Larm. En mand står og skråler: »10 bananer for en krone«, (halvrådne) — »Fine chrysanthemer, julepelargonier — 75 øre«.

Vi iler afsted, går forkert, ser på kortet, går igen, ned under jorden og med S-tog, vi søger fred og finder den i Østre parkanlæg — Kunstmuseets have, her er skønt, store plæner, herlige høje træer, der hælder ud over en lille sø. I et hjørne leger børnene, det er deres plads med rutschebane, gynger og vipper, men deres stolthed er en fiskekutter med mast og ror. En lille fyr står på forstavnen og giver ordre: »Hejs roret — hejs

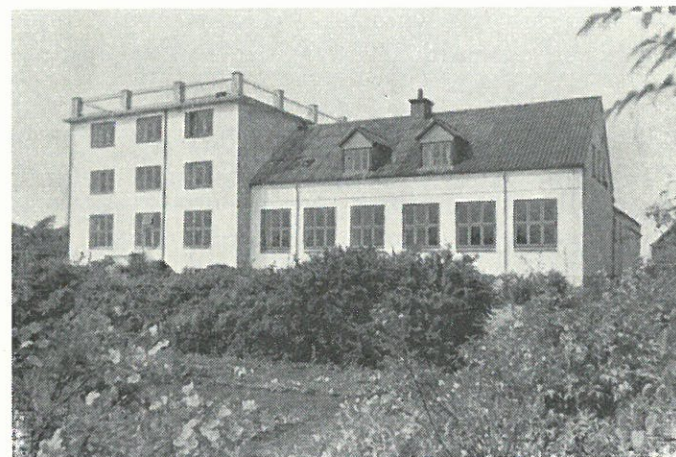
roret!« ingen lyster ham, han står lidt, undergangens farer står skrevet i hans øjne, og med gråd i stemmen hulker han: »hejs roret«.

Men for at slutte, hvor vi begyndte, går vi ned til havnen, til Langeliniemolen. Vi står ved Edvard Eriksens »Den lille havfrue«, rolig, fin og yndefuld sidder hun på en sten et par favne fra land og byder sømanden goddag og farvel. Hendes ansigtsudtryk er let sørgmodigt, længselsfuldt ser hun på bølgene, der slår op om hendes lænder. Hun ejer det uendelige gådefulde, der altid fylder vort sind.

Med disse glimt fra hovedstaden vil vi ønske jer alle en god jul og et rigtig godt nytår, og tak til alle jer, der sendte hilsen til vort bryllup.

De bedste hilsner fra

Grethe og Jeppe.

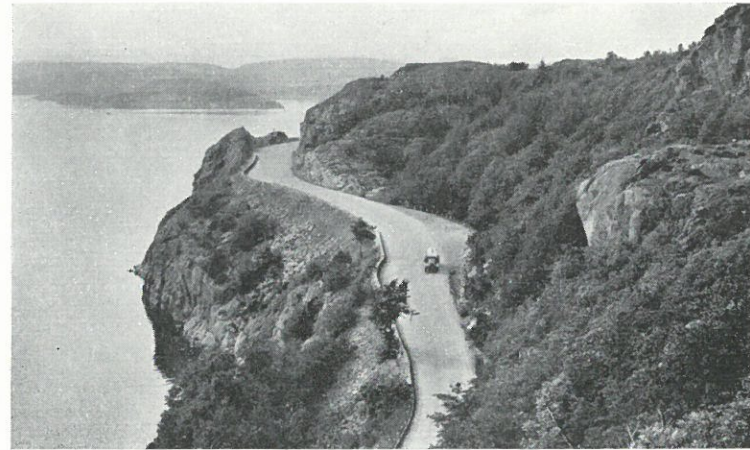

Gamle elevers norgestur

Jeg har været med på elevturen i, jeg ved ikke, hvor mange år. Jeg mindes dem alle med glæde og taknemmelighed. Nu skal turen fra 1953 beskrives. Det er bleven min opgave. Opgaven er jeg glad for, blot jeg kan løse den, for det er jo kun 3 år siden, jeg skrev om samme tur. Selvfølgelig er selskabet på denne tur et andet og ca. 3 gange så stort, jeg tror 101 var ude, og så var Jakobsen med og i fuld vigør. Turen til Norge var som sædvanlig tilrettelagt i forbindelse med G. F. L., og den var inddelt i 4 etaper.

1. dag: Afrejse fra Frederikshavn med Peder Wessel kl. 9. Ankomst til Larvik kl. 17. Rolig overfart. Den 4. juni var heldigvis en af de få solskinsdage, der blev os beskåret sidste sommer. Da Norges fjelde dukkede frem, lød de sædvanlige: Næh! Se! o. s. v. ... I Larvik holdt 3 busser, som i de følgende dage skulle føre os rundt i det herlige Norge. Turen gik langs Ferrisvandet, og allerede da lød enkelte nervøse pip fra pigerne, men de skulle alle nå at blive helbefarne på turen. I Skien boede vi på Odinskolen. Jeg skrev sikkert i 1950, at her fandtes verdens herligste »Herbergsfatter«. Han hilste os med et stort gensynssmil: Velkommen til Norge. Aftenen var til fri disposition. Hver især kan så opfriske oplevelserne.

II. dag: Tidlig op til damperen, der førte os en 6 timers sejlads op ad den berømte Bandakkanal langt ind i landet. Tågen lå i de tidlige morgentimer som et slør over fjeldene, de rødmalede huse ved bredden spejlede sig i det klare vand. Vi anløb mange små bygder, hvor vi fik mælk, får, svin og kolonialvarer til og fra borde, sammenlign Ø.K. i erhvervsgeografi. Så nåede vi Ulefors. Mens vi drak morgenkaffe, blev vi hævet adskillige m op gennem slusen. Dette gentog sig ved Ejfors. Da vi kom til Wrangfors foretrak vi at gå, mens skibet passerede de 7 sluser, man kan også få for meget af det

gode. Over Vrangfors er bygget en bro. Når man står der, kommer man uvilkårlig til at tænke på Nøkken, hvilken djævelsk kraft. Ved Lunde hopper vi af og tager igen vore busser i besiddelse. På vej til Kongsberg gør vi holdt ved Sagvendo, hvor Chr. IV's sølvminer stadig er i drift. Grubetoget holder parat. Vi bliver udstyret med carbidlygter, og så går turen ind i fjeldet. Ravende sort er det. Fra de raslende vogne kan vi i det svage gaslys se de våde fjeldsiders vældige slagskygger, der tegner frygtelige figurer. Mange km inde i fjeldene standser vognene, og vi foretager en spadseretur for at blive sat ind i sølvbrydningens mysterium. Mærkværdig overraskende er det, at her, langt inde i fjeldet, hvor væggene driver med væde, står vi pludselig i en kæmpehal, der er så tør som en bagerovn. Her opbevares Norges nationalskatte i ufredstider. I Kongsberg var der meget at se fra Chr. IV's tid. Vi fik vor føde på Færgekroen. Sild er godt. Om natterne var vi på skolerne. Hos os, som sov i gymnastiksalen, opfriskedes gymnastikken. Juhl var leder.

III. etape: Turen til Rhukan, den lille store industriby med en kraftstation, der omsætter vandets fald til elektricitet, der forsyner det meste af Norge. Norsk Hydro, hvis salpeter er kendt i hele verden. Tungt vand, som bruges til atomenergi.

I har sikkert set filmen: Kampen om det tunge vand. Turen er på 120 km. Ja, det er måske ikke ret meget efter danske forhold, men vi må tage de norske veje i betragtning, de kan ikke beskrives, de må befares. Snart dukker sneklædte tinder frem, det var jo tidligt på våren. Der var kun sået meget lidt på markerne, og herhjemme var vi færdige med at udtynde roer. Det var pragtfuldt at skue Gaustatoppens hvide kegle i den mærkelige blå luft, som hviler over Rhukan. Efter middag på det prægtige vandrehjem tog vi med Krossobanen op i 1100 m højde, vi mærkede sneens nærhed ved kulden. Nu kunne vi rigtig se Gausta, hvorfra 100 af små skummende bække hastede ned ad de skovklædte sider til Tinnsjøens blå vande. Tilbageturen til Kongsberg gav lidt bilsyge, det er så ganske naturligt, men humøret var tip, top. Javel, men Jakobsen skiftede også ret jævnlig bil, og det hjalp humøret og energien op. Ankomsten til Kongsberg fik vi sild.

IV. etape: Næste morgen fik vi sild. Jo, vi fik godt med sild. Så gik turen til Larvik, også en tur på godt 100 km. Efter et godt måltid på »Heimen« gik vi ombord, og 8 timer efter var vi i Frederikshavn — et godt minde rigere.

Hvis I skulle skrive en stil: Hvad fik jeg ud af Norges-turen? Ja, så ville der vel komme mange forskellige svar, et ville sikkert komme frem i alle stilene. Vi lærte en masse kammerater fra andre årgange at kende. Vi kom til at kende hinanden på en helt anden måde, end da vi var på skole. Sagen er nemlig den, at på en sådan tur har vi alle ting fælles: De mange timers samvær på skibet og i busserne, fælles oplevelser og indtryk. Vi er sammen kommet hjemmefra, bort fra hverdagens bekymringer og hæmninger. Man lever i nuet, man slår sig løs, bliver sig selv, og så oplever man noget, noget der kan friske op i tiden fremefter.

Jeg siger alle tak for det friske pust, jeg fik.

Chr. Dam.

Aaret,
der svandt

Kære gamle Elever.

Ogsaa i Aar er der mange store og festlige Dage at fortælle om.

Den 30. Oktober, vor Sølvbryllupsdag, der tillige blev Grethes og Jeppes Bryllupsdag, indtager naturligvis en Særstilling, og da der er saa meget at takke, ogsaa gamle Elever for i Forbindelse med den Dag, vil jeg begynde med den. En Sølvbryllupsdag kommer jo ikke uventet; man har haft Tid at tænke over i Forvejen, hvad man vil foretage sig i den Anledning.

Vi havde tænkt en Del over det i det sidste Aar og havde adskillige Gange overvejet at rejse bort; men det skal indrømmes, at Tanken aldrig rigtig virkede tiltalende. Skolen og vort Familieliv er i Aarenes Løb blevet en Helhed, end-

30. Oktober

videre er vi vant til at dele Glæder og Sorger med Egnens Befolkning, der trofast slutter op om Skolen.

Resultatet af vore Overvejelser blev heldigvis, at vi vilde blive her, hvor vi hører til, og dele Festdagen med Venner fra nær og fjern. Da Grethe og Jeppe gerne vilde giftes i Efteraaret, fandt vi det naturligt at slaa de to Fester sammen, og saaledes blev det.

Vi har hørt mange Mennesker udtale sig om deres Sølvbryllupsdag, og vi har forstaaet, at det for dem var en Festdag saa stor og skøn, at det havde overvældet dem aldeles. Vi har i Aarenes Løb oplevet mange og store Festdage her paa Skolen, Dage, hvor Mennesker er kommet i stort Tal og bragt Fest med hertil og har sagt os gode og hjertelige Ord, baade i Tale og mere privat. Det kunde derfor være naturligt, om vi tænkte, at vi f. Eks. ved Afslutningsfesterne havde oplevet saa meget af det, der er med til at gøre Sølvbryllupsdagen uforglemmelig for mange andre, saa den for vort Vedkommende kun vilde blive som en af de mange Festdage, vi var fortrolige med og havde glædet os over saa ofte. Men det blev en stor og straalende Oplevelse, og ingen kan være blevet mere overvældet af deres Højtidsdag, end vi blev det over vor. To Ting vil være uforglemmelige: Morgenstunden og Bryllupsfesten om Eftermiddagen.

Efter Vielsen

Hvor vilde jeg gerne, I alle kunde have set den festlige Udsmykning, som gode Venner herfra havde arrangeret: Æresporte, Flagallé og Guirlander, som forbandt Husene.

Der er Øjeblikke saa store, at vi gerne vil holde igen paa dem, at de ikke skal rinde for hastigt, Øjeblikke, saa fortættet af Fest og Stemning, at man savner Ord for at kunne udtrykke, hvordan de er. Saadan oplevede vi det den Morgen. Da Svend Aage og hans Hornorkester lagde for præcis Kl. 7 med de gamle Bryllupstoner, og da Børnene lidt efter sang: Gak ud min Sjæl — og da vi til Tonerne af Dejlig er Jorden, traadte ud af Døren, oplevede vi de mest uforglemmelige Øjeblikke. Der stod 150 Mennesker med Børnene forrest og tog imod os mellem Flag og Grønt og de mange Lamper.

Allerede ved Morgensammenkomsten i Gymnastiksalen lød der mange hjertelige og gode Ord til os, og Gaver i Massevis blev overrakt. Saaledes ogsaa den store Gave fra gamle Elever: en Check paa 2000 Kr. Jeg prøvede baade ved den Lejlighed og ogsaa om Aftenen at faa sagt Tak for det altsammen, men havde Indtryk af, at det blev gjort alt for ringe.

Til alle jer, som sendte Bidrag til Fællesgaven eller sendte andre Gaver og Hilsener, siger vi hjertelig Tak. Ogsaa Tak fordi saa mange af jer kom; vi er klare over, at endnu flere

Dobbeltfesten

vilde være kommet, om det ikke var netop 2 Dage før November.

Til alle, som disse Ord naar ud til, Elever, Elevforældre, Naboer og andre Venner, gentager vi vor mest oprigtige Tak.

Da Klokkerne kimede til Bryllupshøjtid i Volstrup Kirke for Grethe og Jeppe, var Kirken fyldt. Alle Venner paa Eggen, smaa og store, glædede os ved at være med. Jeg talte i Kirken om Velsignelsen som Guds store Gave fra Slægt til Slægt. — — Efter Familiemiddagen kom saa den store Aftensammenkomst, hvor Gymnastiksalen og Skolestuen var fyldt. Vi var da 500. Tale og Sang skiftede til over Midnat. Vi maatte udsætte til næste Dag at læse Telegrammerne. Det blev regnet ud, at det vilde vare over 2 Timer med at læse Navnene.

Den 30. Oktober talte os til Hjerte, den er nu gaaet over til den store Fond, vi har af lyse Minder, og herigennem vil den styrke vor Vilje til at gøre det bedste bedre baade i Skolen og udadtil.

En travl Festdag bliver der ikke megen Tid til at tænke paa meget andet, end det, der foregaar fra Time til Time, men naar man er i Nærheden af en Milepæl, gaar Tankerne ganske naturligt tilbage til alt det, der hører de svundne Aar til. Saadan har jeg mærket det i Sommer og nu i Efteraaret.

Hjemmets Arne

Jeg sad en Dag i August i en Vejgrøft uden for mit gamle Barndomshjem paa Langeland. Nu er det fremmede Menne-sker, der bor der, og det hele der kan da være ligegyldigt, kunde det synes. Men det bliver aldrig ligegyldigt, Barndoms-minderne vil bestandig knytte en til dette Sted, hvor Far og Mor dannede Hjem og gav os det bedste, de vidste. I 14 Aar havde jeg ikke gaaet over den Mark, hvor »Far vendte sin Plov, aah saa mangen, mangen Gang«, det var saa underligt at prøve det igen.

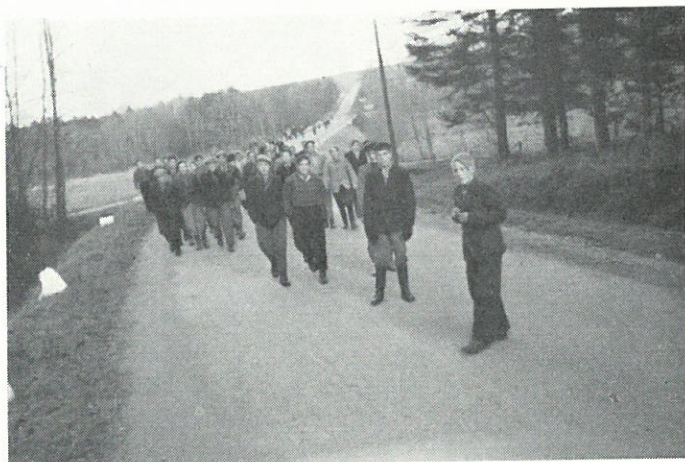
Ja, nu er det længe siden,
men end det gemmes i mit Sind.

Der er langt mellem Langeland og Stidsholt, næsten saa langt, som det kan blive inden for Landets Grænse, men Afstanden mellem Barneleg og Manddomsgerning synes ikke at være stor, naar man staar ved Milepælen.

Hvor stærkt end Minder kan binde til Udgangspunktet, Barndomshjemmet, vil det dog blive saadan, at det Sted, vi fik vor Gerning betroet:

der hvor vi stred og sang.
der, hvor vort Ord har Klang,
hvor vi hver dog fik sit lille Rige, —

der vil vi blive bundet for bestandig. Det kan vi bekende, naar vi ser tilbage over Aarene her i Stidsholt.

Middagspause

Min gamle Seminarieforsstander sagde: I Kærlighed til Jonstrup viger jeg ikke lettelig for nogen.

Med en lille Omskrivning kan jeg gentage dette om Stidsholt. Første Gang jeg saa Stidsholt, var den 26. September 1926. Jeg var den Gang Lærer i Skovsgaard i Hanherred og skulde herop paa Besøg. Jeg havde aldrig været Nord for Nørresundby og saa altsaa Vendsyssel for første Gang; jeg gjorde Turen paa Cykel, og jeg husker, jeg stod af i Flauen-skjold og overvejede, om jeg skulde svinge ud forbi Voergaard eller køre over Dybvad.

Det var en skøn Septemberdag med al Sensommerens Farvepragt og med høj Himmel. Her var ingen Ungdomsskole, og ingen havde nogensinde haft Tanke om, at der vilde komme en saadan. Nu er der gaaet snart 25 Aar siden vi flytted ind i Børneskolen, og nu i November er det 22 Aar, siden Ungdomsskolen begyndte; og for hvert Aar, jeg tjente min Skole, blev min Sjæl knyttet stærkere og stærkere til den, og mange Gange i disse Aar har jeg sagt til mig selv: I Kærlighed til Stidsholt viger jeg ikke lettelig for nogen.

Maatte der altid være høj Himmel over Stidsholt, og maatte det til enhver Tid være Sandhed om os, baade om jer, der kom hertil og gik igen, og om os, hvis Gerning stadig er her:

I Lys vi færdes, i Sol vi gaa ...

Takt, Takt,
pas paa Takten

VINTER OG SOMMER I STIDSHOLT

57 Dreng og 68 Piger er det svundne Aars Elevtal. Paa Vinterskolen, som nu lige har begyndt, er vi kommet op paa 80.

Heldigvis kunde vi paa et tidligt Tidspunkt se, at der i Aar vilde blive mange flere Elever, end Hovedbygningen kunde rumme. De sidste 3 Somre har vi jo haft Hytten og Annexet til Hjælp, og det har været meget eftertragtede Værelser; de tilsvarende Vintre har der været fuldt Hus paa »Borgen«, og vi har kunnet klare Indkvarteringen der, men i Vinter vilde vi altsaa faa Brug for Sommerresidensen ogsaa. —

Vi har nu faaet Oliefy, og der er kommet Fjernvarme over til Hytten og Annexet. Arbejdet blev paabegyndt hen i Oktober, og det var meget spændende, om det kunde blive færdigt inden November. Oliefyret naaede ved megen Velvilje fra mange Sider at blive færdigt til 30. Oktober, som det var lovet, og Fjernvarmen begyndte at strømme over til de to Huse den 3. November om Aftenen. Der arbejdedes under Højtryk af Centralvarmefolkene ogsaa under Aabningsfesten. Vi er meget glade for alt dette; for det første virker det aldeles storartet, og endvidere kan vi nu benytte Hytten og Annexet ogsaa om Vinteren. Skolestuen derude kan benyttes hele Aa-

Hyggeligt

ret, og Frk. Søndergaard har faaet Helaarsbolig i Hytten, hvor to Værelser er blevet sammenlagt til Brug for hende.

Der var en, der sagde ved Elevmødet i Sommer: Kan I virkelig blive ved at finde paa noget nyt at lave hvert Aar. — Ja, nu har vi jo fundet paa dette i Aar, men jeg vilde ikke være ked af, om der nu kom et Par Aar uden for store Bekostninger. Spørgsmaalet om en større Tilbygning med flere Undervisningslokaler og Lærerlejlighed er ikke løst med de sidste Aars Udvidelser, men vi kan nu se Tiden an, til det muligvis bliver noget billigere at bygge, da Formaalet med en kommende Tilbygning ikke er at gøre Plads til større Elevtal end det nuværende.

Det er saa glædeligt at høre gamle Elever fortælle om, hvor hyggeligt der var netop deres Sommer eller Vinter, og det vilde være forstaaeligt, om de ikke rigtig kunde affinde sig med de forskellige Ændringer i Rammerne, der er kommet til i Aarenes Løb.

Men saadan tror jeg dog ikke det er.

Hvert Trin i Udviklingen er blevet hilst med Glæde.

Man kender det fra sit Hjem, man synes om Tingene, som de er, men naar der sker Ændringer og Forbedringer, er man dog allermest glad for det.

Lærer-
komsammen

Det er naturligt, om Eleverne fra Tiden 1931 til 1936 fandt, at der var dejligt under de smaa Forhold, som vi havde den Gang, da vi spiste i »Privaten« og sang Aftensang her, hvor jeg nu har Kontor. Jeg kan endnu høre Johanne Krustrup sige: Tak for i Aften. Men ingen vilde dog ønske, at Udviklingen var standset der. Det er dejligt at være mange i Følge, sagde Bjørnson, og den Erfaring har vi faaet Lov at faa — ogsaa i det Aar, der nu er svundet. Der var — som altid — et godt Kammeratskab, og vi lærte to gode Elevhold at kende, Drengene og Piger, som i hele deres Færd viste, at de var kommet for at opleve noget og lære noget.

Det er herligt, som ogsaa denne Gang, at kunne mindes et Skoleaar uden en eneste Mislyd.

Ved Vinterskolen bestod Lærerkredsen af Marie Risegaard Jakobsen, Dam, Jeppe Buhrkall, Sv. E. Primdahl, Aksel Christensen, Frk. Søndergaard og mig. Paa Sommerskolen fik vi i Aar ikke mindre end 3 nye Lærerinder: Gerda Osterland, Hanne Jantzen og Mariane Kristensen. Resten af Lærerkrafterne var de samme som tidligere Aar. Dagmar Krog vendte tilbage og var her paa femte Sommer. For dygtigt og samvittighedsfuldt Arbejde takker jeg dem alle.

Pinselørdag blev Eva gift og er nu Forstanderfrue paa Faarevejle Fri- og Efterskole i min Kones Hjemsovn.

»Fritlfts«-
Vævning

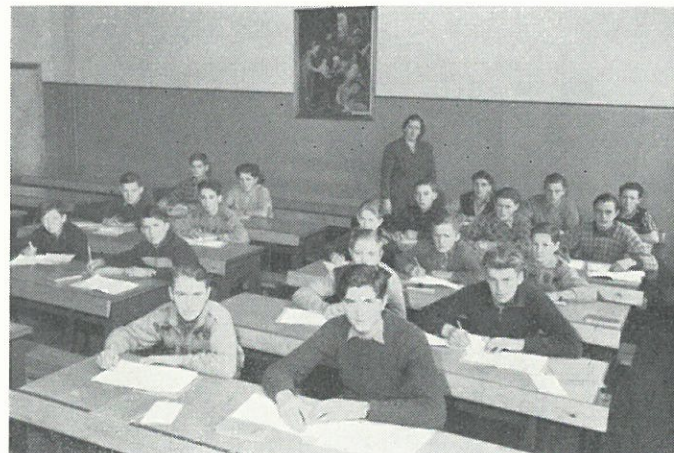

1. September holdt Dam 25 Aars Jubilæum og var den Dag Genstand for megen velfortjent og hjertelig Hyldest. Om Aftenen var der Fest for Dam og hans Familie paa Hotel Harmonien. Her blev Dams Dygtighed og hans store Interesse og Kærlighed for Ungdomsarbejdet fremhævet. Ogsaa til Fru Dam, som hver eneste gammel Stidsholt-Elev kender, lød der mange taknemmelige og anerkendende Ord. Margit Dam er lige blevet gift. Hun og hendes Mand, Carl Christensen, har overtaget hans Hjem, en Gaard i Knæverhede.

Fru Pastor Madsen, forhen Volstrup, er død og blev begravet paa Volstrup Kirkegaard den 16. Maj. Hun var netop kommet hjem fra en lang Udenlandsrejse sammen med Pastor Madsen, og de skulde nu rigtig slaa sig til Ro i deres nye Hjem i Charlottenlund, da Døden kom.

Fru Madsen omfattede med oprigtig Kærlighed Ungdomsskolen og dens Gerning, og vi mindes hende med stor Taknemmelighed.

Af dem, som stod Skolen nær, og som er død i Sommer, vil jeg ogsaa gerne mindes Pastor Bennike, Elling, der ofte er kommet her og har talt med os, — Jens Ødegaard, der indtil for nogle Aar siden, da han flyttede fra Egnen, kom her saa meget som god Ven af Skolen — og endelig Trine Larsen, Sønder Stidsholt, en god og stilfærdig Kvinde.

Regning

Andet Sted i Bogen bringes Mindeord over en gammel Stidsholt-Elev, Frilev Christensen. — Der er i dette Afsnit skrevet om ydre Rammer, som det er til at faa Øje paa, og flere Steder i dette og andre Afsnit, bliver der mindet om Skolens indre Liv. Hvor betydningsfuldt end det første er, maa det aldrig glemmes, at det sidste er dog det vigtigste.

Det, »at vi faar noget med herfra, naar snart Skolen slutter«, er det afgørende. Det er os en meget stor Glæde at gaa gennem Udstillingslokalerne paa Afslutningsdagene og se alle de smukke Resultater og høre Forældrenes anerkendende Ord. De fine Haandarbejder, de mange vævede Ting, Kjolerne fra Kjolesyningstimerne og om Vinteren de mange Sløjdgenstande er hver for sig Ting, som det ogsaa er let at faa Øje paa. Det er synlige Ting, »vi faar med herfra«. Hvad saa med alt det andet, det, der ikke kan ses?

I Forordet til sin Bog om Kaj Munk, skriver Pastor Siegmundfeldt, efter at have mindet om Arven fra denne store Søn: »Derfor maa vi hjælpes ad med at faa Skatten udmøntet, selv Smaamønt er der Brug for, om blot den er gangbar«.

Jeg kan godt lide den Maade at sige det paa. Naar vi Vinter og Sommer i Stidsholt hjælper hinanden at faa den Skat udmøntet gennem de mange Timer, hvor vi lytter, synger, arbejder og lever sammen, saa kan det ikke slaa fejl, at vi faar

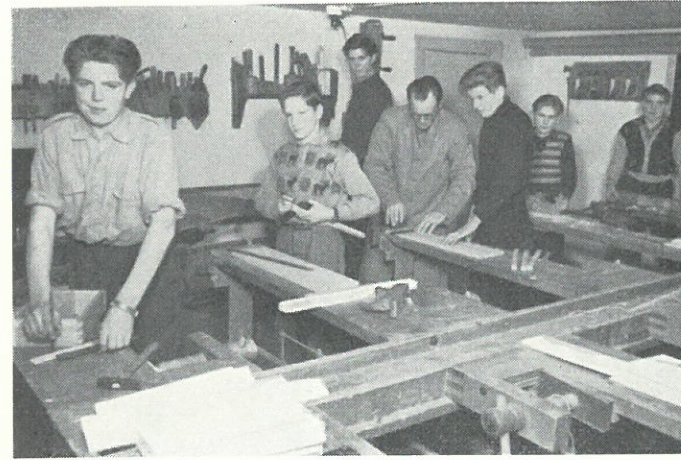
Vil det smage?

noget med herfra. Om det saa er den store Mønt eller bare Smaamønt, er ikke det afgørende, men har vi gennem det, vi mødte her, set at Livet er værd at leve og har faaet lært at sige: Løft dit Hoved og tak for Livet, da fik vi nok Mønt, som er gangbar og mere værd end det røde Guld.

MØDER OG FOREDRAG

Under denne Overskrift skal som sædvanlig ganske kort nævnes de Møder og Foredrag, som har været afholdt paa Skolen det sidste Aar.

Ved de store Møder har der været overordentlig god Tilslutning, og til Kirkeligt Samfunds og Ungdomsforeningens Møder har der været en trofast Flok. Der tales mange Steder højlydt om, at Foredragenes Tid er forbi, og om, at man inden længe godt kan holde op med at drive Mødevirksomhed. Det er rigtigt, at det adskillige Steder er vanskeligt at samle mange Mennesker til Møde, saadan som man kunde det f. Eks. under Krigen. Men uanset den øjeblikkelige Situation, skal det nok vise sig, at et betydeligt Antal Mennesker ikke kan tænke sig at undvære Møder med Foredrag. Den store Tilslutning, som Aftenhøjskolerne har, er et Vidnesbyrd om, at Folk gerne vil høre, naar det er noget, som kommer deres Menneskeliv og Dagligdag ved.

Støjd

Her har Møderne været holdt indenfor de gamle Rammer, og ved de offentlige Møder har det været kristelige og folkelige Emner, der har været draget frem.

Ved det første Møde i November talte vor nye Sognepræst, Toft Christensen, Volstrup. Stiftsprovst Carl Bay, Aalborg, talte ved Adventsmødet i December.

Forstander Jens Marinus Jensen, Aarhus, har besøgt os 2 Gange i Aarets Løb og talt paa baade Vinter- og Sommerskole for Eleverne, om henholdsvis Polarflyveren Bernt Balchen, som han har skrevet en Bog om, og om Tilrettelægning af Arbejdet i en Ungdomsforening.

Efter Jul talte Pastor Edvard Pedersen, Aalborg, ved offentligt Møde, og i Marts holdtes Foraarsmøde, hvor Provst Hindsholm talte. Bogholder Heine Nielsen, Sæby, m. fl. spillede smukke Musikstykker ved sidstnævnte Møde.

Erhvervsvejleder Kofod, Hjørring, holdt Foredrag for begge Elevhold om sit Speciale, og det viste sig ogsaa i Aar, at der var stor Interesse for hans Foredrag og Vejledning. Jagtkonsulent Jørgensen, kendt over hele Nordjylland, gæstede os paa Vinterskolen, han viste en herlig Film og ledsagede den med et inspirerende Foredrag om, hvad man ser i Naturen, naar man bruger sine Øjne.

Hvilken
Familie?

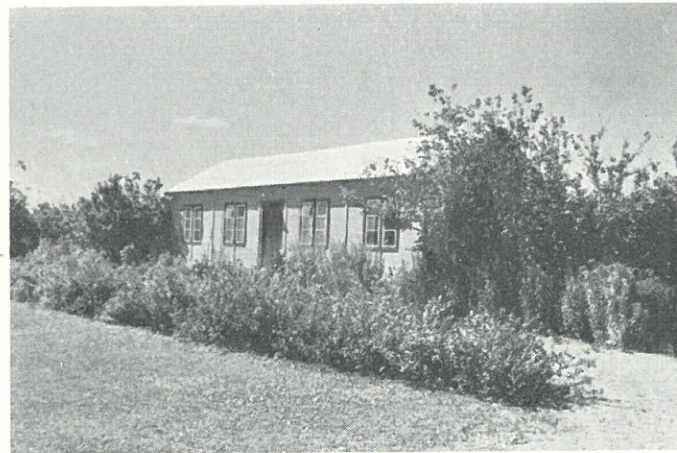
Mange Gange i Aarets Løb har der selvfølgelig været Lejlighed til at se Film. Dam benytter jo ofte Film til sine Timer, bl. a. i Tilknytning til sit Fag.

Som et Led i vort nordiske Samarbejde har vi et Par Dage igen i Sommer haft Foredrag af Rektor Gunnar Furuland, Malung, i Mellemsverrig. Hans stærke Fremhæven af Norden som vort fælles Hjem falder ind som et naturligt Led i Arbejdet paa vor Skole og skaber Lyst til at komme med næste Sommer, naar vi atter arrangerer Rejse til Norge eller Sverrig for gamle Elever.

Ved Husmoderdagen i Juni talte Fru Anne Sophie Seidelin og jeg, og om Aftenen var der Underholdning.

Ved Efteraarsmødet talte om Eftermiddagen Fru Ida Lundquist, København, om Storpolitik og Verdenssituation, et Emne, der stiller overordentlig store Krav til Foredragsholderen, baade med Hensyn til Viden og til Evne til at udtrykke sig, saa alle kan følge med. Fru Ida Lundquist mestrede Opgaven i den Grad, at hele Forsamlingen beklagede, at hun ikke fortsatte en Time eller to mere.

Ved Aftenmødet holdt Pastor Møller, Jerslev, et kristeligt Foredrag, og Fru Møller læste op. Det er faa, der saa ofte bliver sendt Bud til om at medvirke her paa Skolen som Pa-

» Hytten «

stor Møller og Frue. Altid har de noget godt at bringe, og altid er vi glade for at høre dem, saaledes ogsaa denne Gang.

Et Par Dage før Afslutningen paa Sommerskolen havde vi Besøg af vor tidligere Sognepræst, Pastor Madsen; han talte ved et Aftenmøde. Det var dejligt at høre ham igen.

Kriminalassistent Saxnæs, Sæby, var herude en Aften og talte om Brandfare.

Foredraget var ledsaget af Lysbilleder og Film og var meget lærerigt.

Et Par Besøg paa Bedrifter har vi klaret hjemme, saaledes Besøg paa Jydsk Andels Foderstofforretning og hos dansk Aluminium i København, idet vi begge Steder fra havde Besøg og Filmsfremvisning.

FESTER OG UNDERHOLDNING

Den meste Underholdning i Aarets Løb staar ikke anført paa Kalenderen. Den er et fast Led i Ugens Timeplan, og mange skjulte Talenter, saavel hos Lærere som Elever, afsløres ved den Lejlighed, jeg tænker i den Forbindelse paa Drengenes Onsdagsaftener.

For ikke saa længe siden blev jeg spurgt et Sted, hvor jeg skulde holde Foredrag, om jeg ikke kunde holde »Fredagsklub« efter Kaffen. Jeg lovede det ikke, men sagde, at Fre-

Storstuen

dagsklub var et »indre Anliggende og ikke en Eksportvare«. Om vedkommende Formand forstod det, ved jeg ikke, det kunde man i hvert Fald ikke forlange, særlig ikke, da jeg sagde, at jeg i saa Fald ogsaa var nødt til at have alle Eleverne med. Forøvrigt var det vist oven i Købet sandt, hvad jeg sagde, jeg kan i al Beskedenhed paatage mig at underholde lidt efter Kaffen, men Fredagsklubbens brogede Program hører hjemme i vort eget lille Samfund, og dens besynderlige Atmosfære værdsættes sikkert bedst af de indviede.

Knud og Axel m. fl. af samme »Familie« har været her baade Vinter og Sommer, og det var Humørraket med mere Humør end de dyre i Aalborgshallen.

Svend Aage gav i Foraaret med sit samlede Orkester en stor Koncert i Ungdomsforeningen og for Skolens Elever. Samme Aften læste Aksel Akselsen, Voersaa, af sit rige Forraad af jyske Historier. Det var en Aften af de helt store.

Ungdomsforeningen indbød os som sædvanlig til Amatørskuespil, ogsaa en Aften med fint Humør, mange Mennesker og fin Skuespilkunst.

Julefesten og Vinterfesten i Marts var ogsaa denne Gang Vinterens to største Fester.

Til den sidste var Sommerpigerne fra foregaaende Sommer inviteret, og vi havde en festlig Eftermiddag og Aften sam-

Dagligstuen

men; det er saadan et privat Elevmøde mellem de to Hold, og vi havde ogsaa denne Gang megen Glæde af det.

Til det »rigtige«, store Elevmøde i Juli var der ogsaa i Sommer mødt 4-500 gamle Elever. Med saadan Tilslutning og med rigtig meget medbragt godt Humør er Dagen reddet, ganske uanset hvad Program og Vejr byder paa. Eventyrstemning fra al Verdens Lande steg os i Møde fra Friluftsscenen ved Aftenforestillingen; men desværre var den ikke ledsaget af varme Luftstrømme fra Syden, — med andre Ord: det var hundekoldt.

Bag Kulisserne hørte jeg under et Besøg der følgende Ordskifte: »Næh, som de klapper, de morer sig da«. — »Ja, og saa benytter de Lejligheden til at faa Varmen«, — og et andet Sted: »Hvis det var mig, der var Stork, skulde jeg snart komme af Sted til de varme Lande«.

Ved Forældrefesten to Dage senere var saa godt som alle Sommerpigerne Forældre mødt, og det er festligt, naar vi kan faa saadan en Dag sammen midt i Skoleopholdet. Programmet var som tidligere Somre: Ankomst — Kaffe — Velkomst — Gymnastik — Folkedanse — frit Samvær — Skuespil — Middag — Tale — Sang — Afslutning.

Til Sct. Hansfesten var det mig, der skulde sørge baade for Underholdningen og Vejret. Jeg læste og spillede — (? — jo, vist spillede jeg) og holdt tilsidst Baaltale 2 Minutter. —

Mormor
læser Eventyr

Vejret? Jo, det var lige modsat alle tidligere Sct. Hansaftener, altsaa mildt og venligt.

UDFLUGTER OG BESØG

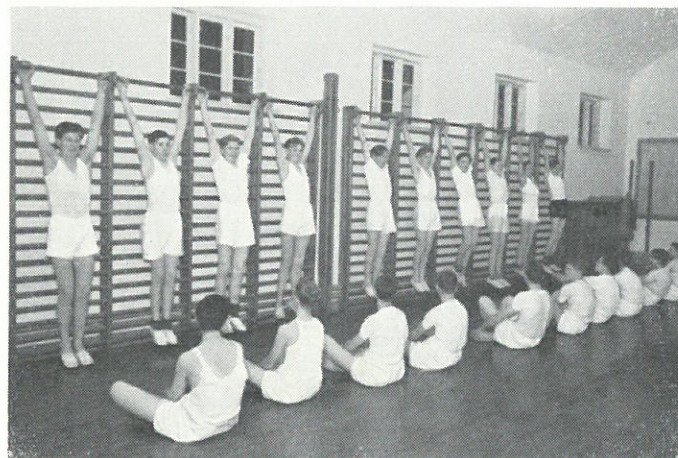
Det er en meget rummelig Overskrift.

Udflugter betyder nemlig baade nogle, som vi har haft herfra, og nogle, som andre har foretaget hertil. Om Besøg gælder det samme, altsaa baade det ene — og det modsatte. Det kan maaske under Hensyn til Afsnittets Rummelighed gaa an lige at nævne den nærmeste Families lidt mere private Sommerudflugter. Jakob var i Juli med et Hold fra polyteknisk Lærestalt paa Studierejse til Tyskland og Schweiz og tog samtidig en lille Tur til Paris. I Sommerferien var min Kone, Grethe og Frk. Søndergaard til Verdenskongres for Kvindernes Fredsliga — i Paris. Samtidig kørte jeg en Tur med mig selv til Fyn, Langeland, København og Nordsjælland og tror stadig, at min Tur var den bedste.

Lige før Jul var vi, som det er ved at være Tradition, paa Udflugt med Drengene til Aalborg. Der blev beset Virksomheder samt Juleudstilling, og om Aftenen var vi i Teater.

Vinterhovedkredsgymnastikcykleudflugten gik i Aar til Flauenskjold og var meget vellykket.

Under Overanførsel af Dam blev der aflagt Besøg paa flere

Meget ophængt

store Sæby-Virksomheder, bl. a. Skotøjsfabrikken og Slagteriet, Skolen bliver overalt modtaget med stor Gæstfrihed, og disse Ture er meget belærende. Ogsaa i anden Henseende er de udbytterige. Paa Slagteriet var der stort Traktement, og en af Drengene betroede mig ved Hjemkomsten, — ikke med Henblik paa sig selv selvfølgelig — men angaaende en Kammerat: A hår katme aldrig troet, et Menneske ku æde saa mange Pølser.

Som jeg antydede sidste Aar, overvejede vi — tilskyndet fra flere Sider, kun at foretage en Udenlandsrejse hver Sommer, altsaa den for gamle Elever, da det viste sig, at vi konkurrerede med os selv ved ogsaa at foretage en speciel Gøteborg—Wendelsbergtur med Sommerpigerne. Den store Rejse for gamle Elever var ved at blive en Drengedflugt.

Indtil videre foretager vi nu kun en Rejse hvert Aar, skiftevis til Sverrig og Norge.

Om Norgesturen i Sommer fortæller Dam her i Aarsskriftet, og I bedes lægge Mærke til min Notits angaaende næste Aars Rejse.

Sommerpigerne store Udflugt gik i Aar til Blokhus, Øland og Kokkedal.

Paa Øland havde vi 3 Sommerpiger, og vi besøgte efter Indbydelse deres Hjem og havde en dejlig Eftermiddag med Kaf-

Morgen-
foredrag

febord i det grønne. Maren, Henny, Signe og deres Hjem fortjener megen Tak for Dagen.

Anden Del af Turen med Besøget hos Boelskiftes paa Kokkedal var lige saa vellykket. Her spiste vi Aftensmad og havde nogle hyggelige Timer, hørte Kokkedals Historie og besaa Slottet fra øverst til nederst.

I samme Uge var vi paa Besøg paa Annexgaarden i Hørby hos Agnethe og hendes Forældre. De hyggelige Timer i det gæstfrie Hjem hører til de Sommeroplevelser, som vi mindes med særlig Glæde.

Ogsaa hos Dams og hos Hans Andersens her i Stidsholt har vi været Gæster med alle Sommerpigerne, og vi gentager her vor Tak for Gæstfriheden. Glemmes skal heller ikke den Venlighed, som vi og Eleverne har mødt i Familien Christensens Hjem ligesom i gamle Dage hos Tove og Aage Jensen.

Jeg kan »uden for Dagsordenen« nævne, at vi i Oktober solgte Landbruget, og Christensens er flyttet ind paa Skolen. Den nye Ejer af Landejendommen er Godtfred Andersen, Elev Vinteren 1946—47. Baade Vinter og Sommer har vi besøgt Sæbygaard, og alle gamle Stidsholtelever kender den hjertelige Modtagelse, vi altid faar der.

Første Søndag i Juli ligger det jo fast, at vi deltager i Gym-

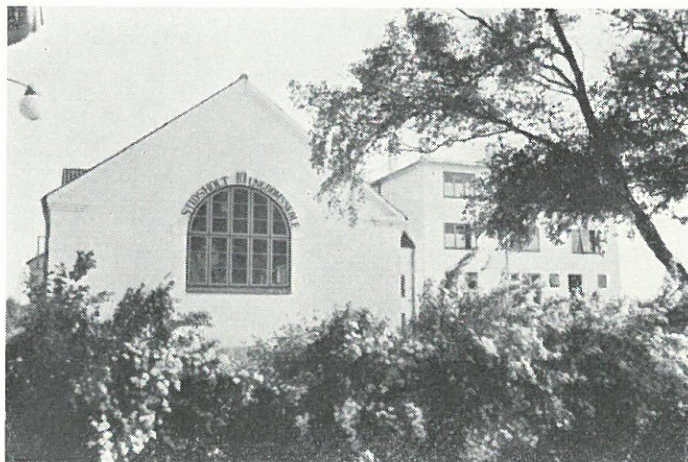

Bare rolig

nastikstævnet i Brønderslev, og det har vi da ogsaa gjort i Sommer.

Skolen har som sædvanlig i Sommermaanederne haft mange Gæster. De første var Kirkeligt Samfund fra Astrup, den Kreds, der stadig staar os meget nær. Vi havde nogle gode Timer sammen med vore Venner derfra, begyndende med Gudstjeneste i Volstrup Kirke. Af de øvrige, som besøgte os, kan jeg nævne: De Unge fra Dorf, de Gamle fra Skæve og Tversted. Husmandsforeninger fra Djursland, Ravnkilde, Vrensted og Hundeleve.

Mellem Vinter- og Sommerskolen havde vi i Aar en lille Foraarskole, den var kortvarig, det var kun en Week-end fra Lørdag Eftermiddag til Søndag Aften, men hver Time var saa fyldt med Fest og Spænding, saa det var en Oplevelse at have den. Der var F. D. F.-Samvirke for Nordjylland — gamle Drengene fra F. D. F., nu voksne Mænd, der trofast holder

sammen, som vi kender det fra Elevforeningen. — Der blev holdt mange fortræffelige Foredrag, ført gode Forhandlinger, og Fritimerne var som et Fyrværkeri af ægte Drengelumør. Antallet var ca. 80, saa der var jo fyldt overalt.

Jeg sender Haakon Lauritsen og alle de andre gamle Drengene en hjertelig Hilsen.

OG SAA TILSIDST

Der er i Dag en Maaned til Jul, den vil gaa hurtigt, og det er 12 Maaneder siden, jeg sidst skrev om et Aar, der svandt. Hvor er det utroligt, som Tiden rinder hastigt hen, ja bliver evig borte. Men vi vil ikke klage, kun glæde os over, at vi igen er blevet betroet et Aar, og at et nyt ligger forude.

Maatte det saa blive et Aar med »Sol og megen Glæde«.

Hans Jakobsen.

Jakobsen og Ungdomsarbejdet

Der var nok nogle, som undrede sig over, at der ikke ved Forstanderparret Jakobsens Sølvbryllup lød en officiel Røst fra »De danske Ungdomsforeninger«. Er han virkelig allerede glemt i de Kredse?

Nej, det varer nok nogle Aar endnu; men den Deputation, som repræsenterede Hovedkredsen »Vendsyssel«, var saa uheldig — eller heldig — at dumpe ind i den »stille« Periode, der var mellem Morgen- og Aftenfesten, og maatte derfor nøjes med at udtrykke sin Tak og Taknemmelighed helt privat.

Mon det er for meget sagt, at Jakobsen er den, som har sat det største Præg paa Ungdomsarbejdet i Vendsyssel? Selvfølgelig maa vi ikke underkende Pionererne og andre, som har gjort et meget stort Arbejde i Ungdomsforeningerne og dermed i Ungdommens Tjeneste; men Jakobsen var ikke bare med i Hovedkredsbestyrelse og Landsstyrelse en lang Aarrække, men han *virkede* i Ordets bogstaveligste Betydning. Som hans Efterfølger i Landsstyrelsen ved jeg, at man der lyttede efter hans Meninger og Idéer, og hvad han har betydet her i Hovedkredsen, er der nok mange, der kan tale endnu bedre med om end jeg.

I en Tid, hvor vor Formalsparagraf diskuteres saa meget og er ude for saa megen — efter min Mening taabelig — Kritik, synes jeg, det bør paaskønnes, at for Jakobsen har der nok aldrig været nogen Tvivlsspørgsmaal desangaaende; for ham staar vort Motto som et værdigt Maal at sætte Ungdommen. Vi er mange, som har Trang til at sige dig Tak, Jakobsen. For dine utallige vækkende og forkyndende Foredrag og Prædikener, for din dygtige Ledelse, for din Hjælpsomhed og din Hjertevarme. Ja, kort sagt: Fordi du er, som du er.

Maatte du og dine endnu i mange Aar faa Lov at virke i det Godes Tjeneste.

Hjertelig Tillykke!

De venligste Hilsner

Aage Burholt.

Ungdomsskole i dag

Ungdomsskolealderen.

Vi har atter i år i en af de første dansktimer læst om det første møde mellem Grundtvig og Chresten Kold, om deres samtale om højskolen, hvor de drøftede, hvornår de unge skulle på skole. Kold holdt på alderen 14—16 år, medens Grundtvig ikke mente, det duede, før de var 18.. Og vi har smilet af Kolds svar: »Grundtvig kan ikke vide, hvorledes bønderne er derhjemme; thi når de er 18 år, har de allerede begyndt at lege kæreste, ryge tobak, gøre pibe- og urhandeler, og så kan vi ikke få dem beåndede«.

Det er over hundrede år siden, den samtale fandt sted, og tiden derefter viste, at Grundtvig havde ret, det var den voksne ungdom, højskolen fik i tale, og det var den ungdom, der vendte tilbage til sognene og omsatte i handling, hvad de havde hørt i ord.

Kan denne samtale mellem Grundtvig og Kold da have nogen interesse i dag?

Ja, absolut, den er endda aktuel i tiden, hvor man ofte drøfter spørgsmålet ungdomsskole og — eller — højskole.

Hvad er så grunden til, at de helt unge flokkes om ungdomsskolerne som aldrig før? Er det ungdommen, der er anderledes end for hundrede år siden, har man endelig fundet den rigtige skoleform, eller så Kold ret, da han mente, at det var de 14—16 årige, der var lettest at få i tale?

Det er svært at svare på; men det er jo ingen hemmelighed, at de unge i dag aldeles ikke behøver at være 18 år for at »lege kæreste, ryge tobak eller gøre pibe- og urhandler«.

Vi, der har vort arbejde i ungdomsskolen, ser tillige, at vor tids ungdom er en fri og frejdig ungdom, der ikke blot søger at finde, men også at fylde sin plads.

Det må da blive denne ungdom, vi nogle år senere kan finde på højskolebænken, og som skal være med til at præge fremtidens Danmark. Lykke dertil!

Karen Søndergaard.

Fri eller tvungen ungdomsskole?

Tvang eller frihed? — Det er et spørgsmål, der sættes i forbindelse med mange problemer; også med hensyn til undervisning.

Når børn som 14-årige går ud af skolen, er de næsten alle kede af at sidde på skolebænken. Et gammelt ord siger, at det er lysten, der driver værket, og når lysten slet ikke er til stede, lærer de ingenting, i hvert fald bliver det noget påtvunget, som de måske nok husker til afhøringsstimen, men ikke forstår. Lad dem hellere komme ud at arbejde i et eller andet fag et års tid eller to, lige meget hvad, bare noget, de har lyst til. Så vil de fleste igen få lyst til at lære noget. Det glæder mig, at vore udmærkede efterskoler går fremad.

Mange unge siger måske, at de ikke har råd til både efterskole, højskole, fagskole og, for karlenes vedkommende, militærtjeneste. Jeg tror, at hvis der kom en skoleordning således, at alle kunne komme gratis på efterskole, ville næsten alle føle det som en pligt at tage et sådant skoleophold, eller forældrene ville føle det som deres pligt at tilråde børnene at tage på efterskole. Jeg mener ikke, det er nødvendigt at indføre tvungen undervisning, og jeg mener absolut ikke, det ville være godt, om man gjorde det, da børnene i så fald taber meget af lysten.

Ja vel, siger nogen så, det skal være gratis, men hvor kommer pengene fra? Er skatterne ikke store nok i forvejen? Jo, men skal det være tvungen undervisning, skal staten vel også betale, og så lærer børnene ikke så meget for pengene. Det

glæder mig, at understøttelsen til efterskole er blevet så stor, som den er. Jeg ville ønske, at man sparede noget på militærudgifterne og gav endnu større tilskud til efterskoler og højskoler.

Nogle højskolefolk mener, at efterskolerne tager eleverne fra højskolerne. Det tror jeg ikke. Det er ikke dem, der kommer på efterskole, der svigter højskolen, og jeg tror ikke, der bliver færre elever på højskolerne, fordi man udvider efterskolerne så meget, at næsten alle kommer der.

Jeg mener, at den bedste alder, for de flestes vedkommende, for et efterskoleophold, er 15—16 årsalderen. Af den grund skulle efterskolerne og højskolerne let kunne arbejde sammen. Endvidere lægger efterskolerne betydelig mere vægt på det praktiske end højskolerne. Jeg tror ikke, at samarbejdet mellem efterskole og højskole bliver ringere af at udvide efterskolerne til at omfatte endnu flere, end tilfældet er.

Hermed ønsker jeg lykke og held fremover for de danske efterskoler og højskoler.

Elev 1946—47.

Svend Aage Thulstrup.
Trængstrup, Suldrup.

Elevmødet bliver i 1954

Søndag d. 18. Juli

Stidsholt = Ankerhus = Stidsholt

Den 3. maj 1946 stod jeg første gang på Stidsholt Ungdomsskole som elev og med de største forhåbninger om, hvad sommeren ville bringe. Vi var 56 piger, og deraf kendte jeg kun een. Hvordan var de andre? Hvem skulle jeg bo sammen med? Mon det var ligesom at gå i børneskolen? Disse og mange andre spørgsmål svirrede i hovedet på mig — og vel også på de andre.

Hvis jeg skulle fortælle om alt, hvad vi oplevede den sommer, kunne jeg fylde resten af årsskriftet; men en ting som vor tur til hovedkredsmødet, hvor vi så »Søstrene på Kinnekullen«, der er kendt af de fleste gamle Stidsholtelever, og vor tur til Frederikshavn, hvor vi dansede folkedanse for »Kirkeligt samfund«, kan jeg ikke lade være at nævne. Den sommer opførte vi »Kvinden fra vugge til grav«. Det, jeg allerbedst husker fra handlingen var, da Esther Sørensen sang: »Udrundne er de gamle dage«. Den sommer gik så hurtigt, at ingen kunne begribe, at det var rigtigt, at vi allerede skulle rejse. Vi var nået til den 29. september. Det sidste, jeg vil nævne fra min elevsommer, skal være afslutningsfesten. Den har brændt sig så fast i min bevidsthed, at jeg endnu, 7 år efter, ikke kan læse avisreferatet, uden at gråden sidder mig i halsen. Jakobsen sluttede afskedstalen med disse ord: »Det er svært at sige farvel til jer alle efter en så dejlig sommer, og det er svært at sige tak, som det burde siges, og som I fortjener det. Men farvel da, kære piger, og tak for i sommer. Tak for jeres lyse smil, tak for jeres kammeratskab — ja, tak for alt det gode, vi fik lov at dele sammen«. Jeg er aldeles sikker på, at der ikke var eet tørt øje i hele salen. Stidsholt var blevet vor skole for livet. Eengang Stidsholt — altid Stidsholt.

En stor beslutning havde jeg taget den sommer, jeg ville være husholdningslærerinde. Da jeg fortalte Jakobsen dette

et par år efter, sagde han: »Så skal du også få pladsen på Stidsholt«.

Jeg måtte vente med at komme på seminariet, til jeg blev 20 år, derfor tog jeg plads på en gård i Sverrig, bagefter på Hadsten husholdningsskole; det sidste som et led i at fuldføre min beslutning. Derefter igen et år i huset.

Endelig kunne jeg begynde på Ankerhus husholdningsseminarium i Sorø. Det var også en stor dag med mange nye indtryk. Inden der var gået mange dage, fandt jeg en gammel Stidsholtelev blandt mine klassekammerater, Anna Jensen fra 1947.

Vi havde 24 fag på seminariet; ja, I tænker, at nu praler hun, det kan da ikke være nødvendigt for at lære at lave mad; men jeg kan betro jer, at madlavning, det var lige ved at være det mindste fag; f. eks. var vi otte dage i København og travede rundt på fabrikker hver dag, fra morgen til aften, lige fra Steffens pølsefabrik til vandværket i Indslev.

Hvis I ikke allerede har været i Sorø, skulle I tage en tur derover, naturen er så skøn, ja, vi har tit smidt bøgerne, og er gået en tur rundt om søen, 10 km. Vi var 39 i min klasse, og to år sammen i godt og ondt, har bundet mange af os sammen for livet. Vi var nogle stykker, som blev kaldt »De seks«, ikke for at sammenligne os med Rudolf Bruhns af samme navn. Vi boede bare i nærheden af hinanden og havde mange fælles interesser, bl. a. havde vi alle været på en eller anden skole, jeg absolut på den bedste. Vor lærerstab var dejlige mennesker, men et sted, hvor eksamen ligger forude, kommer man nu ikke så let på talefod med alle, selvom viljen er der fra alles side. Hvor vi gruede for den eksamen både første og andet år; men vi kom igennem ved fælles hjælp. Jeg havde jo det at se hen til, som jeg også gjorde daglig, at jeg skulle tilbage til »min ungdoms lyse slot«. I kan tro, saa tog man fat.

Det var to stræbsomme, slidsomme, dejlige år, og så var det hele forbi. Ligesom den 29. sept. 1946 kunne jeg ikke fatte, at det var forbi. Der stod vi med vore papirer, som vi havde

glædet os til og arbejdet for i to år; glade og forventningsfulde, for hvad ville fremtiden bringe?

Ferie i april — og så endelig er drømmen gået i opfyldelse. Jeg står atter på Stidsholt, ikke så forknytt som første gang; men glad og spændt. Mon jeg nu kan klare det, jeg har påtaget mig? Hvordan mon pigerne er? Disse og mange andre tanker har jeg i hovedet, mens sommerpigerne kommer. Mine veninder havde ofte sagt til mig: »Glæd dig ikke for meget, så bliver du lettest skuffet«. Nu havde jeg glædet mig i syv år, mon der var noget om det, de havde sagt? Nej, øg atter nej. Sommeren i år har gjort deres ord til skamme. Ja, jeg havde end ikke drømt om, at det var så dejligt at komme tilbage igen. Og det vil jeg gerne herigennem benytte lejligheden til at sige jer sommerpiger tak for, for det er jer, og hr. og fru Jakobsen samt de øvrige lærerkræfter, jeg kan takke for, at det er bleven en så dejlig sommer for mig.

Venner, som kan alt forstå, hvorpå man kan stole,
kan man netop finde på Stidsholt Ungdomsskole.

Rigtig glædelig jul og særlig hilsen til eleverne fra 46 og 53.

Vi piger her fandt både styrke og mod
til ungdommens vej og dens gerning,
vi lærte det alle, til sidst vi det forstod,
»Vil fremad du vandre, da vær altid god,
nøjes ej med at spille guldterning«.

S. U. 29./9. -46.
Gerda Osterland.

FRILEV CHRISTENSEN

Det var med stor Sorg, vi her paa Skolen modtog Budskabet om, at Frilev Christensen var død.

Frilev var Elev Vinteren 1936-37 og var hjemmehørende i Bjergby. Det er altsaa nu 17 Aar siden, han var Elev; men han staar saa lysende klart for os, som kunde det være fra de allersidste Aar.

Vi mindes hans aabne venlige Ansigt, hans rolige kønne Stemme og hans Kærlighed til Skolen. En bedre Vinterdreng har vi ikke haft. Ære være Frilevs Minde.

H. J.

Korte hilsener

Alle gamle elever, særlig drengene fra vinteren 52—53 og sommerpigerne 53, sendes de hjerteligste hilsner.

Vi er flyttet over på skolen og er glade for fuldt og helt at have del i dens arbejde.

Med ønsket om en glad jul og et godt nytår hilses I alle.

Astrid og Aksel Christensen.

De hjerteligste hilsner sendes sommerpiger og medarbejdere med tak for den dejlige sommer. Jeg er nu på kursus i Ålborg og har det vældig godt.

De bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår sender jer alle fra

Jantzen.

Ja, nu er det så mig, der sidder på skolebænken og lærer at sy, høre foredrag, arbejder med dansk, regning, frihåndstegning og gymnastik — 5 gange ugentlig.

Vi har jo alle her i livet et mål at stræbe efter, og havde vi ikke det, så tror jeg, livet ville gå i stå for os.

Hermed sendes de bedste hilsner til jer alle og jeres hjem med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Mariane Kristensen.

Så står julen for døren, julebreve og julekort skal skrives og sendes, og man glæder sig til at modtage hilsener fra gode venner, som man til hverdag ikke har tid til at skrive sammen med.

Og nu kan vi igen begynde at kige efter årsskriftet fra vores skole! — en dejlig stor julehilsen, også med stof til nyåret. Tankerne vandrer til glade og gode dage på Stidsholt.

Jeg er husbestyrerinde for min far og har været det siden 1. november, det er også rart at være hjemme. I, der har sørget for rengøring for mig på Stidsholt, husker jo nok P. H. Krog; men kom og besøg os — vi har det så rart!

I sendes alle de bedste ønsker om en god jul og et godt og lykkebringende nytår; tak for alt godt i det, som svinder!

Mange hilsner fra

Dagmar Krog.

Vi vil gerne alle tre med disse linier sende en lille hilsen og tak til hr. og fru Jakobsen, lærerpersonalet og alle vore kammerater fra i sommer. Når vi nu hver især er i vort daglige arbejde, tænker vi med længsel tilbage på den uforglemmelige sommer, der gik alt for hurtigt.

Vi mindes også den store oplevelse det var, at være med til solvbryllups- og bryllupsfest på Stidsholt.

Vi glæder os allerede til elevfesten næste år, til at gense alle, som var på skolen 1953, og til at høre Jakobsen igen sige: »Velkommen, lille piger«.

Nu vil vi så slutte med at ønske alle, både hr. og fru Jakobsen, lærerpersonale, køkkenpigerne og sommerpigerne en rigtig god og glædelig jul samt et godt nytår. Med tak for sommeren 1953.

»Ølandspigerne« Sinne, Henny og Maren.

Jeg har fået lov at sende jer en hilsen gennem årsskriftet, og jeg glæder mig over det.

Nu er det julen, der står for døren, og nu ønsker folk hinanden en glædelig jul, og juleaften giver vi hinanden gaver for at vise vor vilje til at være rigtig gode mod hinanden. Det er så smukt alt sammen; ja, og så ved jeg godt, at det alligevel undertiden kan være svært for netop helt unge og for mig selv rigtig at glædes over julen.

Jeg er jo ikke så mange år ældre end I, så derfor husker jeg endnu, hvordan julen kan være for en 16—17-årig. Den barnlige, umiddelbare glæde over julelysene og gaverne kan ikke længer erobre os helt. Vi skal jo være voksne nu, og så må vi vel i de voksnes kreds kunne finde en slags erstatning for den juleglæde, som gik tabt med barndommen. Ja, men jeg er nu bange for, at så længe vi leder efter en erstatning, da vil vi søge forgæves.

Hvert år ved denne tid må jeg opsøge Selma Lagerlöfs legende Den hellige nat — for der igen at læse om den gamle, gnavne hyrde, som var så hård og uvenlig mod alle mennesker, men som alligevel omsider oplevede så mange undere, at han glemte sin hårdhed og gav et hvidt, blødt fåreskind til det lille barn, der var blevet født i klippehulen med de nøgne stenvægge. Og da hyrden et øjeblik havde glemt sig selv for at være kærlig mod det lille barn, da »blev hans øjne opladte, og han så, hvad han

ikke før havde kunnet se, og han hørte, hvad han ikke før havde kunnet høre.«

Nu tænker I måske: »Vil han dermed sige, at vi er så egenkærlige og selviske, at vi ikke et øjeblik kan glemme os selv for at være gode mod andre?«

Nej, jeg ville ikke beskyldte jer for noget, det var ikke min mening; blot ville jeg med det, som hyrden her oplevede, sige jer det samme, som farmor i legenden slutter med: »Det er ikke lys og lamper, det kommer an på, men det, som er fornødent, er, at vi har øjne, der kan se Guds kærlighed.«

Jeg håber, I nu ved lidt om, hvad jeg mener, når jeg hermed ønsker jer en god jul.

Sv. E. Primdal.

1954: Elevmødet bliver Søndag den 18. Juli.

Reserver allerede nu Dagen, saa I ikke staar til den Tid og ikke kan faa fri.

Udenlandsrejsen næste Sommer bliver sandsynligvis omkring Grundlovsdagen, og da vi var i Norge i Aar, bliver det sikkert til Sverrig i 1954. Alle gamle Elever er velkomne. De sidste 2 Aars Elever faar alle tilsendt Program.

Elever af tidligere Aargange bedes henvende sig her til Skolen inden 1. Februar ved at sende et aabent Brevkort, saa faar de Program, naar det foreligger.

Hans Jakobsen.

Fra Elevforeningen

Den 19. juli afholdtes elevmøde under samme former som tidligere år. Gudstjenesten var i år henlagt til Volstrup kirke, der er større end Badskær. Hver plads var optaget, da Jakobsen besteg prædikestolen. Efter kaffen foredrag af Jakobsen. Gymnastik og folkedans af sommerpigerne, som sædvanlig nydeligt. Generalforsamlingen var rolig og saglig. Alle valg var genvalg. Under evt., da familien Jakobsen var vist ud, blev sølvbrylluppet drøftet. Det blev overladt til bestyrelsen at bringe en hilsen. Om aftenen optræden på scenen. I år var det fru Jakobsen, der fortalte eventyr for Kaj og Inger. Pigerne fremstillede så på scenen eventyrernes skikkelser så livagtigt, at vi alle levede med. Jakobsen sluttede dagen med gode ønsker til hver især og sendte en hilsen med til dem derhjemme.

EFTERSKRIFT

Til sølvbrylluppet indkom der fra gamle elever godt 1900 kr., elevforeningen rundede det op til 2000 kr. Disse blev på en check overrakt sølvbrudeparret ved morgenbordet på den store dag. Jeg ved, at de var meget glade for denne hilsen fra jer allesammen.

Vi ønsker alle gamle elever og medarbejdere en god jul og et godt nytår.

Familien Dam.

Elevmødet i 1954 bliver søndag den 18. juli

Elevfortegnelse

Vinteren 1952-53

Børge Damborg Andersen, Hjedsbæk, Suldrup.
Eli Andersen, Bratten, Jerup.
Hans Chr. Andersen, Søndergade 57, Hjallerup.
Jens Andersen, Søndergaard, Bindslev.
Søren Bengtson, Holtet, Gandrup.
Per Bonnerup, Stenum, Brønderslev.
Søren Brams, Troelstrup, Møldrup.
Jørgen Christensen, Boholt, Sæby.
Hans Christensen, Grindsted, Hjallerup.
Kristian Fr. Christensen, Napstjert, Jerup.
Niels Kr. Christensen, Glerupvad, Hadsund.
Poul Schou Christensen, Suldrup.
Regnar Christensen, Hedelund, Jerslev.
Carl-Anker Christiansen, Dannerhøj, Flauenskjold.
Gert Christiansen, Kokkedal, Skovsgaard.
Henning Eriksen, Hegnsgaard, Tornby.
Hjalmar Gjødorum, Sæsing.
Ole Gramkov, Voersaa, Agersted.
Jørgen Holsko, Gærum, Frederikshavn.
Arne Jacobsen, Sdr. Kongerslev.
Arne E. Jensen, Ørum Overdrev, Hjallerup.
Christian Jensen, Snedkergaarden, Jerup.
Erik Schjoldan Jensen, Engholm, Voersaa.
Jens Arne Jensen, Horsens, Langholt.
Karlo M. Jensen, Bradsted, Suldrup.
Kristian Hjorth Jensen, Ø. Hurup.
Laurits Jensen, V. Mørkholt, Asaa.
Orla V. Jensen, Bøgsteds Mark, Sønderkov.
Poul Jensen, Elling, Frederikshavn.
Poul Jensen, Trumpgaard, Mygdal, Hjørring.
Kurt Flemming Larsen, Kokkedal, Skovsgaard.

Frede Lindholm Mikkelsen, Vaarst.
 Kristian Mortensen, Stendal, Agersted.
 Erling Nielsen, Øksenhede, Sæby.
 Erik Nielsen, Lemb, Agersted.
 Finn Aa. Nielsen, Trøderup, Frederikshavn.
 Holger Nielsen, Bødkergaard, Gaaser, Gandrup.
 Niels Otto Nielsen, Nørhalne, Sulsted.
 Hans Nørgaard, Fragdrup, Doense.
 Jørgen Nørgaard, Lyngsaa.
 Lynge Nørgaard, Ø. Hurup.
 Jakob Ovesen, Sejlstrup, Skørping.
 Helmer Pedersen, Melholt, Asaa.
 Mogens Pihl, Byskolen, Ulsted.
 Fred Riddertoft, Volstrup, Sæby.
 Niels Juul Risse, Lundby, Gistrup.
 Pauli Sjølland, Landlyst, Svenstrup.
 Jens P. Starcke, Birket, Uggerhalne.
 Villy Stentoft, Bjerget, Frøstrup.
 Jens E. Svenningsen, Asbækholt, Dronninglund.
 Allan Sørensen, Brolos, V. Tørslev.
 Chr. Ove Sørensen, Sellegaarde, Ø. Hurup.
 Erik Sørensen, Højgaard, Ilbro.
 Knud Sørensen, Tolshave, Kvissel.
 Peter H. Sørensen, Højen, Præstbro.
 Erik Thomsen, Østmark, Sønderkov.
 Carl Thomsen, Voldkærskov, Voersaa.

Sommeren 1953

Betty Andersen, Thysminde, Præstbro.
 Ninna Bertelsen, Tolstrup, Hjallerup.
 Inge O. Bruun, Tisted, Arden.
 Aase Christensen, V. Falden, Ø. Vraa.
 Bente Christensen, Solholt Fællid, Asaa.
 Birthe Christensen, Bolleskov, Asaa.
 Esther Christensen, Kirkholt, Mylund.
 Henny Christensen, Hammerhøj, Øland, Halvrimmen.

Kamma Christensen, Vadum.
 Minna Christensen, Hjelmsted, Serrikslev.
 Signe Christensen, Sebbesund.
 Clara Christiansen, Møllehusallé 45, Frederikshavn.
 Inger Dahl, Havnegade, Hals.
 Kirsten Frandsen, Haals, Fjellerad.
 Inger Frost, Stenhøj, Frederikshavn.
 Minna Hald, Nr. Hurup, Ø. Hurup.
 Margith Hansen, Kildevej 12, Sæby.
 Lis Holst Hansen, M. Hjulskov, Jerslev.
 Karen Hesthaven, Lendum, Sindal.
 Agnethe Jensen, Anneksgaard, Hørby.
 Anne Lise Jensen, St. Estrup, Hørby.
 Bodil Jensen, Jerslev.
 Eva Jensen, Høgsted, Vraa.
 Karen Jensen, Bjergsig, Dybvad.
 Kirsten Jensen, Understed, Frederikshavn.
 Manny Jensen, Solgaarden, Skørping.
 Maren Jensen, Vesterby, Øland, Halvrimmen.
 Ruth Jensen, Tranekær, Hørby.
 Ingrid Jepsen, Lindenvej 1 a, Lyksborg.
 Gerda Johansen, Vildmosen, Tylstrup.
 Lissa Johansen, Olaviusvej 2, Skagen.
 Ellen Jønk, Aabenraagade 116, Flensborg.
 Annelise Larsen, V. Fjordvej 52, Aalborg.
 Grethe Larsen, Højager, Sindal.
 Karin Madsen, Frederiksgade 65, Aarhus.
 Grethe Michaelsen, Hededahl, Hjallerup.
 Karen Møller, St. Vildmose, Tylstrup.
 Birgit Nielsen, Mygdal, Hjørring.
 Herdis Nielsen, Stagsted, Hjallerup.
 Olga Næsborg, Rønninggaard, Ø. Hurup.
 Else Olesen, Vindblæs.
 Irma Olesen, Jerslev.
 Birthe Pedersen, V. Fjordvej 52, Aalborg.
 Elin Myrup Pedersen, Salling, Vindblæs.
 Maja Pedersen, Ø. Hurup.

Tove Pedersen, Try, Thorshøj.
 Benta Petersen, Løkkenvej 29, Vraa.
 Friedlinde Petersen, Damgade 9, Flensborg.
 Inger Petersen, Ø. Skovsgaard Hus, Hørby.
 Inger M. Petersen, Ø. Hassing, Gandrup.
 Margit Petersen, Emilievej 16, Sæby.
 Edith Poulsen, Nr. Harritslev, Sønderlev.
 Almuth Rathje, Frederiksgade 106, Slesvig.
 Ingrid Reindel, Breslausgade 10, Slesvig.
 Sinne Skovfoged, Øland, Halvrimmen.
 Metha Sloth Christensen, Nørholm, Sønderholm.
 Lillian Spanggaard, Doense.
 Inger Stenbro, Try, Thorshøj.
 Stella Sunesen, Øsløs, Vesløs.
 Kirsten Søe-Jensen, gl. Skole, Hjallerup.
 Anni Sørensen, Krogsholm, Terndrup.
 Edel Sørensen, Ormholt, Ø. Vraa.
 Inga Sørensen, Kraghedegaard, Hørby.
 Asta Thomsen, Nørremarken, Hørby.
 Ruth Thomsen, Vantmose, Ø. Vraa.
 Bodil Thorsen, Dorf, Flauenskjold.
 Marie Tolbod, Jerslev.
 Kirsten Østergaard, Ny Mølholm, Jerslev.

BESTYRELSEN

Egon Jensen,
 Lille Hyttehugget, Dybvad.
Fru Kirsten Pinstrup Thomsen,
 Annerup.
Jens Aagaard,
 Gunderup.
Juel Højbjerg,
 Jerslev.
Frk. Else Larsen,
 Bredkær, Hjørring.
Frk. Søndergaard,
 Stidsholt.
Chr. Dam,
 Øksenhede.

Regnskab

for året 1. juni 1952 til 31. maj 1953

INDTÆGT

Kassebeholdning	97,10 kr.
Indestående i giro	50,18 „
Indestående i sparekassen	508,77 „
893 årsskrifter à 4 kr.	3.572,00 „
249 årsskrifter à 2 kr.	498,00 „
Rente i sparekassen	6,91 „
Rente i giro	3,93 „
	4.736,89 kr.

UDGIFT

1200 årsskrifter	1.800,00 kr.
22 klicheer	266,95 „
1000 konvolutter	68,45 „
Porto	834,80 „
Frugt	20,00 „
Blanketter	44,00 „
Annoncer	58,20 „
Kartotekskort	2,25 „
Gebyr	1,02 „
Indestående i giro	35,26 „
Indestående i sparekassen	915,68 „
Elevunderstøttelse	400,00 „
Kassebeholdning	290,28 „
	4.736,89 „

Stidsholt, den 12. juli 1953.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab har vi dags dato gennemgået og fundet rigtigt. Kassebeholdning var til stede.

Stidsholt, den 19. juli 1953.

Poul Poulsen.

Gerda Mathiasen.

INDHOLD

Nu tændtes Lys	3	<i>Hans Jakobsen</i>
J. Th. Arnfred	6	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Glimt fra København	9	<i>Grelhe og Jeppe</i>
Gamle Elevers Norgestur	12	<i>Chr. Dam</i>
Aaret, der svandt	15	<i>Hans Jakobsen</i>
Jakobsen og Ungdomsarbejdet ...	37	<i>Aage Burholt</i>
Ungdomsskole i Dag		
Ungdomsskolealderen	38	<i>Karen Søndergaard</i>
Fri eller tvungen Ungdomsskole .	39	<i>Svend Aage Thulstrup</i>
Stidsholt = Ankerhus = Stidsholt ...	41	<i>Gerda Osterland</i>
Korte Hilsener	45	
Fra Elevforeningen	48	<i>Chr. Dam</i>
Elevfortegnelse	49	
Regnskab	54	